

Barbeint, rufsete og avslappet – akkurat slik det skal være. Verter og Emanuela poserer lettere henslengt med barna Eusebio på to år, Margherita på seks, og ni år gamle Elia. Speilet *B.olla* er designet av Bruno Rainaldi for Il Laboratorio dell'Imperfetto.

Perfekt uperfekt

*Litt RØFT i kantene,
MINIMALISTISK –
goldt, til og med – og STORE,
ÅPNE ROM. Her er det
ikke «riktig» etter de fleste av oss
sine begreper, men det er kanskje
det som nettopp gjør det så ...
PERFEKT?*

TEKST PETRA BARKHOF OG CECILIE MOLVÆR JØRGENSEN
FOTO ALESSANDRA IANNIELLO/STUDIO PEP

OVER: Stålinnrammede vinduer dekker nesten hele veggene i det gamle mekaniske verkstedet. På plattformen utenfor står Emanuela og Verters eget design, *Ciottolo*, mens innenfor står 50-tallsstolen *Medea* av Vittorio Nobili. Gulvene er de opprinnelige i betong, som er behandlet med harpiks.

HØYRE: En trekonstruksjon er bygget i hjørnet for å skape et rom i rommet; et litt mer intimt hjemmekontor.

Spisebordet er fra 1700-tallet, stolene fra 40-tallet. Lampeinstallasjonen har parett laget av sin egen samling. UNDER: Elia slapper av i godstolen.

I EN GAMMEL FABRIKKBYGNING PÅ LANDSBYGDA utenfor Cesena, i Emilia Romagna-distriktet i Italia, har familien Turrone/Ravelli bodd hver sommer de siste årene. Og arbeidet. Mor og far, henholdsvis Verter og Emanuela, er kunstnere. Eller designere. Eller kunstnere? Det er ikke så lett å avgjøre hva de store, organisk formede, møbelaktige skulpturene (eller skulpturelle møblene?) egentlig er. Ikke at det er så viktig å gi dem en merkelapp, men det er nå en gang slik at mange av oss liker å vite hva ting er. Barna, Elia, Margherita og Eusebio, bryr seg imidlertid ikke så mye om hva det er foreldrene lager, så lenge de kan leke på og i dem, og sitte og ligge henslengt over dem.

– Dette stedet gir oss en mulighet til å uttrykke vår store lidenskap for kunst, forteller Emanuela. – Personlighetene våre utfyller hverandre, inkludert barna, og det blir styrken vår. Barna er fremdeles så unge, men nettopp på grunn av det hjelper de oss og får fram våre lekne sider, og det morsomme i det vi driver med. Formene på objektene våre er som regel avrundede, og på en måte representerer de barna, samtidig som barna lar seg underholde av dem.

Da Emanuela og Verter startet studioet sitt – Il Laboratorio dell'Imperfetto – for 15 år siden, brukte de bare deler av den 400 kvadratmeter store fabrikkbygningen. De hvitmalt alle interiøret, for å bruke det ikke bare som ▶

Alle barns drøm! Over kjøkkenet har barna fått sin egen «hytte», komplett med stige og alt. Selve kjøkkenet er utstyrt med innredning fra 50-tallet, samt andre bruktfunn fra lokalområdet. Bordet med marmorplate er perfekt til tilberedning av mat.

OVER, VENSTRE: Metallskapet står igjen fra den tiden lokalet huset et mekanisk verksted. OVER, HØYRE: En stor, gjennomsiktig bokhylle i jern har parets selv designet og laget. HØYRE: Det er deilig for barna å kunne springe inn og ut mens mor og far jobber like ved.

OVER: Enkle armaturer, flislagte gulv og vegger med masser av struktur gir badet en rå, naturlig kvalitet som passer perfekt i det industrielle uttrykket. Skulpturen er også av Il Laboratorio dell'Imperfetto. HØYRE: Det er skapt rom i hagen også, slik at man kan søke skygge. Parets egne design står i fint samspill med det rå treverket, det frodige, grønne og møblene fra 50-tallet.

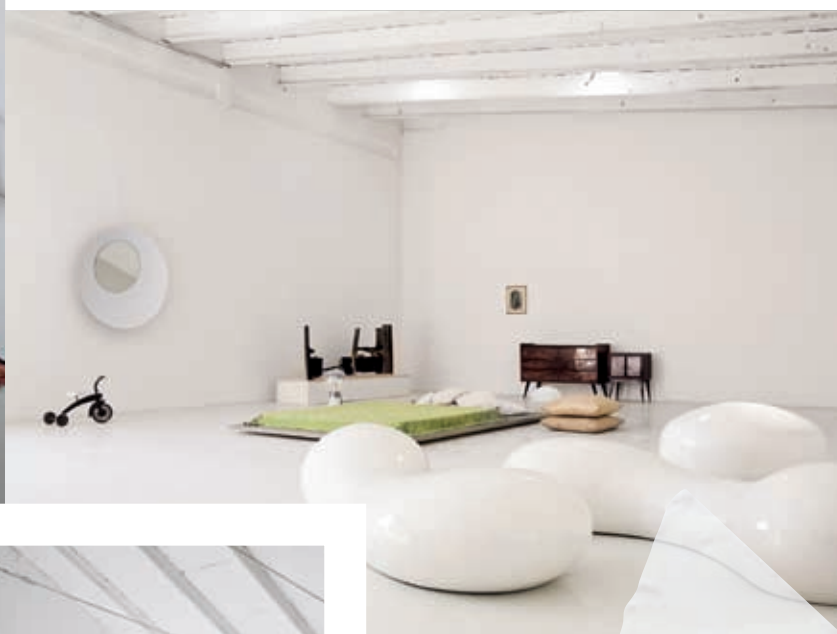
atelier, men som utstillingslokaler for sine egne ting, og for andres. Men da det mekaniske verkstedet som lå vegg i vegg ble lagt ned, så paret sitt snitt til å skape et litt mer «hjemlig» sted. Barna var etter hvert begynt å komme til, og det var behov for mer «kos».

– Vi ville ha et sted der de kunne leke mens vi jobbet. Å ha dem i nærheten hele tiden har endret stemningen her. Samtidig som vi har beholdt de industrielle rammene, de store, åpne rommene og den minimalistiske stilen, har hele stedet fått en ny dimensjon av komfort og hygge, sier Emanuela.

I boligdelen – altså i det mekaniske verkstedet – beholdt paret noe av det røffe, og skapte et nærmest asketisk interiør. Men takket være valget av møbler føles rommene likevel litt varmere enn resten.

– I tillegg til våre egne objekter består interiøret av møbler vi har samlet på i løpet av årene. De fleste kommer fra 50-, 60- og 70-tallet; vi er så glad i formene fra den tiden, og de fungerer ofte som inspirasjon for oss, forteller Emanuela. ▷

I gangen sørger et antikt gulvteppe og 50-tallsstoler for sterke fargeinnslag i alt det hvite. HØYRE: Barna elsker å leke med foreldrenes skulpturelle design, som finnes i stuen ... HØYRE, UNDER: ... så vel som i det hvithvite soverommet. Madrassen ligger på en lav betongplattform, og gir følelsen av å så vidt sveve over gulvet.

– Vi har dessuten en liten samling av stoler og lamper, som vi gjerne leker med og flytter rundt på. Vi samler mange på ett sted for eksempel, slik som lampene over spisebordet.

Til tross for det overordnede industrielle uttrykket i hjemmet, er der likevel en sterk følelse av naturen også innendørs. Vinduene i stålrammer går fra gulv til tak og slipper inn frodigheten – og lyset, selvfølgelig – utenfor.

– Hagen vi anla da vi bygde om det mekaniske verkstedet, kan sees fra hele bygningen. Den gir et helt spesielt lys innendørs, samtidig som det er deilig å trekke ut dit på de varmeste dagene, sier Emanuela.

Også den blir til tider «innredet» med objektene Emanuela og Verter lager, og blir til midlertidig hjem for de organiske designene – akkurat slik som resten av studioet.

– Dette stedet, som vi føler er så livlig og så velkommende, huser objektene våre. Noen blir her ganske lenge, andre kun for noen få dager. Alt endrer seg hele tiden, det er i konstant bevegelse og fornyelse. Det eneste som er det samme, er skallet. Denne fantastiske, anvendelige bygningen vi forelsket oss i med det samme vi så den for femten år siden. □

På nett: imperfettolab.com

OVER: Også i stuen er det helt hvitt, høyblankt sådan, men med den spennende kontrasten av det grønne utenfor – både i form av bladverk og 50-tallsstoler. Bordet er fra 1963, produsert av Olivetti.

Dersom dere skulle vinne i Lotto, hva ville du gjøre med pengene? Vi ville ha kjøpt et luftskip og reist verden rundt.

Hva er luksus for dere? Den italienske kunstneren Duccio di Buoninsegna (ca 1255–1260 – ca 1318–1319) symboliserer luksus for oss. Han var en av de mest innflytelsesrike kunstnerne i sin tid.

Hva får dere til å le? Den amerikanske stumfilmkomikeren Buster Keatons filmer.

Samler dere på noe? Drømmer.

Hva inspirerer dere? Alt som gjør oss nysgjerrige.

Hva skaper den perfekte atmosfære? Stillhet.